

for, at Udgift og Indtægt behandles paa rette Maade og strengt efter den Finantslov, for hvilken han svarer, kan i saa Henseende tage nogen Bestemmelse. Han kan bruge som Mellemmand, hvem han vil, under sit Ansvar, men han er den, der bestyrer det; han er den, der sørger for, at det skeer paa den eller den Maade. Jeg har ligesom den ærede sidste Taler lagt Mærke til, at der i Anmærkningerne til Finantsloven tales om en Raads-spørgen af Monarchiets Finantsminister i Kongerigets særlige Anliggender; det er et Slags Aabenbaring, som egentlig slet ikke vedkommer Rigsdagen; thi den har aldeles Intet at gjøre med den Forbindelse, som bestaaer mellem de særlige Ministre og Ministrene for Monarchiet. Forsatningen af 2den Octbr. 1855 anordner et paa en vis Maade sammensat Ministerium eller Geheimstatsraad, men den Forsatning, ifølge hvilken denne Forsamling bestaaer, Forsatningen særligt for Kongeriget, har ikke det Mindste at gjøre med noget Geheimstatsraad; den har at gjøre med ansvarlige Ministre for de forskjellige Forvaltningsgrene, og den maa, saavidt det staaer i dens Magt, staae paa, at disse Ministre ikke hindres i deres frie Virksomhed med Hensyn til Kongeriget derved, at de ere bundne ved andre uansvarlige Mænd, og den maa tillige gjøre, hvad den kan, for at politiske Omskiftninger i Statens øverste Styrelse ikke skulle skaffe en Usikkerhed tilveie i Bestyrelsen af Kongerigets Anliggender, som ikke har Noget dermed at bestille. Det er det samme Spørgsmaal, som ligger for her; thi her søger Kongerigets Ministerium at vige tilbage fra den Pligt, som Loven paalægger det, og flyde et Institut i Forgrunden, hvormed Indskrækningsloven og den dermed forbundne Grundlov ikke har det Allermindste at bestille. Det er allerede en sørgelig Ting, dersom det er sandt, at en særlig Minister har forladt sin Post, fordi han vilde røgte et særligt Anliggende, som ikke kunde vinde Bifald i Geheimstatsraadet; men det er Kongens Sag; han maa vide, for hvem han i saadanne Tilfælde aabner sit Øre; en constitutionel Grund er det imidlertid ikke, og en constitutionel Bannselighed har det dog været.

Jeg skal nu gaae ind paa Lovudkastet saaledes, som det foreligger. Dette er jo klarligen foranlediget derved, at Monarchiets Finantsminister har faaet en Tilladelse til at benytte de særlige Landsveles Pengemidler paa lignende Bilskaar; men deri, at denne Minister har faaet Tilladelse dertil, ligger ingen Nødvendighed for, at vi ogsaa skulle give vor Minister Tilladelse til det Samme. Deri ligger en Grund og Spore for os til, idetmindste for en passende Mellemtid, indtil andre Foranstaltninger kunne træffes, ikke at binde Hænderne paa vor Finantsminister, den, der ansvarligen forvalter vore Finantser, saaledes, at der i en passende Tid kan gives den Gaandsrækning til Monarchiets Fællesanliggender, som man har troet nødvendig, men der ligger ingen Grund forhaanden til, at vi skulle tage en saadan Beslutning for en længere Tid, eller at vi skulle tage den i en anden og mere bindende Form, end den er taget, endog saa i den Lov, som jeg her sigter til. Her forlanger man noget Mere af os. Dersom man forlangte af os, at vi skulde indrømme vor Finantsminister eller den ærede Indenrigsminister, som forvalter vore Finantser, siden han frygter saa meget for Titlen Finantsminister, Ret til at kunne paa denne Maade for et Aar disponere over vore Pengemidler, saa skulde jeg være villig dertil; men man forlanger her en Organisation af en Kasse som en staaende Sag. Dette er i sig selv Uret, og det er, seet fra det finantstuelle Standpunkt, at føre Finantsforvaltningen 50 Aar tilbage; thi da troede man i de absolutistiske Stater at kunne have en særlig Stattesforvaltning, Tresorerie, og en særlig Finantsforvaltning; men man er bleven opmærksom paa, at i alle constitutionelle Stater lader dette sig ikke gjøre. Forøvrigt kan den, som er Finantsminister, kun paa behørig Maade benytte Statens Midler, naar han har fri Raadighed ogsaa over denne Deel af Finantsvæsenet, og han kan kun staae til Ansvar derfor, naar han har det. Det vilde være en stor Feil, om vi vilde hjælpe det ærede Ministerium til at komme ind paa en saa forældet Foranstaltning, som har kostet Millioner i de Lande, hvor den har været